

Posudek vedoucího bakalářské práce

Martin Burian: Mlha, atmosféra a neviditelno ve fotografii

Zaměření práce spadá do současných snah o redefinování fotografického obrazu a jeho funkce. V praxi sice k takovým posunům dochází už od počátku 20. století, ale relevantní teoretické reflexe se rozvíjejí teprve v poslední době v oblasti vizuálních studií a německého Bildwissenschaft. Fotografie od počátků plédovala k dvěma základním cílům: k technické kultivaci a k umělecké soutěži. Fenomén, který kolega Burian popisuje a interpretuje, tedy rozostření, jakoby patřil k jakémusi popření fotografie, k jakémusi regresu, ústupu. Ve skutečnosti se zde však objevuje potenciál překonání časoprostorové jednorozměrnosti a vkládá se tímto způsobem do snímku latentní přesah k nekonečnu a imaginaci. Neredukovatelná plošnost snímku je zde zásadně rozrušena, fotka jakožto definitiva zde získává povahu otevřeného pole. Tématu neostrosti aspoň se dnes věnuje řada výstav a teoretických textů. Toto teoretické zpoždění za praxí lze chápat i v kontextu proměňujících se filosofických paradigmat – ačkoli tento klíč nebyl v kolegově práci bohužel příliš využit. Aktualita tématu si zaslouhuje pozornost. Autor rozevřel relevantní spektrum souvislostí, i když řadu věcí jen stručně naznačil. Práci doporučuji k obhajobě, oceňuji její nové přístupy, ale vzhledem k jistým zestručněním navrhuji známku dvě.

Václav Hájek